

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1902-1904 : L
84:1 - 188**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste

Tack för det långa brev-
 vet. Minns du skrifver Betty
 och jag skrifver under. Om jag
 någonsin jag är glad att du glömm-
mer bort att tvifla på min själf
 förstår du då hvad jag menar. En
 författares skalle ej quabbla nysse-
 het öfver sig själf icke resonera
 utan marchera. Det andra är för-
 lifligt, därför att det lärlar till för-
 siktigheten. ~~Blas~~ det något att bli
 looser för, detta?

Det för allt låna Lydia Wick.*

På slutet fick du ett alldeles sär-
 skildt iakttagande därför att du var
 * Skall jag ha Walberg låna dig den.

full af utfall mot mig. Men-
nen författaren, som är en rea-
list till sin hela läggning vill
närmligen slå an och bli nykterist,
därför att detta är Tideus mod och
härmed polemiserar han välske-
ligen. Han talar om en Roust
som bara anmärkar människor-
na, lifvet är fullt och det som
ej går det fullt, han tvingar. Han tror
att den nya riktningen bara är
en spekulativ, men det tror
han verkligen. Att skrifa om
helgon kan kvardra. Det är en
stämning, som finns att ta på bok-
hyllan. Men det, som skrifer

om aningar och drömmar den
förstår dem för andra. (Detta är
väl känt, tycker du ej) Nå allt detta
kunde ju vara om hela Roustrikt-
ningen, men han skildrar en
hudsörd af typen Jagmarsson af
Kallar ^{den} Bryntesau. Det är en så
tydlig Roustering som möjligt.
Jag har gjort det arätt, han vet
hurdana de äro, försaffade och e-
genlyttiga, något annat finns ej hos
nåra svenska bönder. Jag tyckte
förest att alltsammans verkade Ro-
mist, men jag blif nog sträcker
därför att han förtäcker så gränslöst
det vi nu prestera, det är en Roust

— när bröderna och så mest släppligt
att hon tror, att vi alla skriper ^(så) för
att det lärar mig bättre. Det lär jag
folk. och det inbringar pengar.
men för resten tror hon att vi
gissa och gäva oss till. Det faller
hennes in, att hon vi vilja
go inte är sammig och inte lägre
utan konst.

Under allt detta som hon lärt
mycket af de föraktade
sammigerna det finns ett nit,
till bra liksom symboliskt kapital
i boken och sluttet är ju så vilat
sammigerna att inte us jag vägar
mig på något ädant. Eller skall
det vara realiserat, att man för,
skän en bok, lägger bort en bok.
vela för en guldryggsman i egen
ting duger till. Att de ej kunde

sefva tillmanans, det förstår
jag, men därför kan ej skil-
jas sig. Det skall väl vara
där för att den älskar honom.

Du behöfver ej det icke alls vara
rädd för att lösa honom, därför
att en eller två dagar honom eller
hennes vännen, som kan eller

tryggt säga, att den är bra.

Den är mycket konstnärliga
re än något annat som gjort
och jag tyckte icke den var

tråkig, på slutet blev jag lif-
ligt intresserad. Man lider

genom alla författarkonst, så
det icke tyckas att skriva,

och man är avins och Rön-
nande och äfven där jag

Men jag vill att du skall
vara vänlig till mig. Jag
har ej hjärta till att störa dig
nu när du är i arbetet, men
någon af de nya kvesterna om
jag kommer mig orolig att
jag får svara - Skicka ej
mig några skrifter denna
vecka, ty jag får ej tid att läsa.
Påsklof för jag nog ej alls, men
det beror jag mig ej om. Jag har
roligt nu. - Så roligt, att Karl
blef otacksamheten, jag visste
ej att det var afgjort. Jag såg
ingen enda skrivelse af sistas ord
och Bild, inte i någon tidning.

Säg du, att Waldenström tyckte
att jag var död. I Dagens Psyke-
ter stod hela referatet, det var ut-
slutet i de andra -

Förmodligen min älskade hös -
Ulvad ni har roligt med ert samvets-
samhet. Men hela frågan
faller ju därmed om han är en dattig
Karl. Din Selma -